Ч. 287 Неділя 25 грудня 1894 (6 січня 1895). Рік IV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Реклямациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в Адміністрациї „Ґазети Львівскої“ і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Сойм краєвий.

(3-те засїданє з дня 4. січня 1895.)

На початку засїданя відчитано насамперед довгий ряд петиций, з котрих найважнїйші: Польске товариство педаґоґічне о признанє учителям на селї помешканя або релютум, о уділенє запомоги в сумі 1000 зр. для часописи „Szkoła“; — заряд відділу того-ж товариства в Ярославі о зрівнанє платнї учителїв з поборами урядників державних найнизших кляс. — Громада Струсів о зміну закона ловецкого. — Громади Підтемне, Кугаїв, Загірє і Волків о прилученє до суду у Львові. — Громада Карлів о прилученє ґрунтів в Устю до громади Карлів. — Громада Острів о знесенє мита дорогового. — Гуцульска спілка промислова в Коломиї о запомогу. — Бурса сьв. Івана в Дрогобичи о запомогу. — Учителї округа теребовельского о зменшенє лїт служби до емеритури. — Учителї рудецкого округа шкільного о поліпшенє биту. — Заряд товариства кольоний вакацийних для дївчат у Львові о даток на будову дому. — Видїл спілки водної в Олеську о зниженє стопи процентової від позички. — Товариство СС. Економок в Тернополи о запомогу на будову захоронок. — Бурса сьв. Михайла і „Шкільна Поміч“ в Коломиї о запомогу. — Учителї школи виділової в Сокали о підвисшенє платнї. — Павло Медвідь о підвисшенє емеритури. — Ванда Радкевич о запомогу на образованє ся в співі, і т. д. Всї петициї відослано до комисий.

З порядку дневного передано в першім читаню комисиї шкільній предложенє правительства з проектами законів зміняючих титули I і III закона краєвого з 1873 р. о основуваню і удержуваню шкіл народних та о надзорі шкільнім.

Опісля наступило перше читанє внесеня пос. Барвіньского о утворенє окремої ґімназиї державної в Перемишли з руским язиком викладовим. Пос. Барвіньский, мотивуючи своє внесенє сказав насамперед, що справа ся єсть добре звістна Палатї і длятого не буде над нею довго розводити ся. В 1887 р. було поставлене в Палатї внесенє на утворенє в Перемишли мужеской ґімназиї державної. Погляди в тїй справі були поділені, а переважав погляд, що треба насамперед переконати ся, чи знайде ся достаточне число молодїжи, і длятого Сойм ухвалив, щоби на разї заведено в Перемишли рівнорядні кляси рускі. Ухвалено так в тім намірению, що буде можна приступити до відкритя окремої рускої ґімназиї, скоро досьвід покаже, що фреквенция в клясах рівнорядних буде достаточна.

В протягу шести лїт від заведеня руских кляс рівнорядних показало ся, що фреквенция єсть нормальна, бо тепер число учеників в 7-мох клясах з клясою підготовляючою виносить 300 учеників, отже що суть вимагані дотичною ухвалою соймовою услівя. За відділенєм кляс рівнорядних і утворенєм окремої ґімназиї промавляють також взгляди дидактично педаґоґічні, бо годї, щоби при найліпшій охотї директор міг дати раду трудній задачі управи заведенєм, що числить 854 учеників (в ґімназиї польскій і клясах руских). Бесїдник висказав переконанє, що прихильне залагодженє его внесеня лежить в інтересї успішного розвою як польскої ґімназиї так і руских кляс. Під взглядом формальним просив бесїдник, щоби внесенє его передано комисиї шкільній, що й ухвалено.

По сім наступило перше читанє внесеня пос. Меруновича в справі кредиту гіпотечного в Банку краєвім для менших посїлостий ґрунтових. Пос. Мерунович мотивуючи своє внесенє вказав на то, що коли на 2000 приватних властителїв посїлостий табулярних, котрі можуть користати з Товариства кредитового земского, одержало до кінця 1893 р. позичку в Банку краєвім 423 в сумі около 14 міліонів, то на міліон властителїв посїлостий рустикальних одержало приступ до Банку краєвого несповна 3000 на суму 2 і пів міліона, отже около 50 міліонів мусїли селяни позичати з инших менше догідних і дорожших жерел. Причиною того суть утрудненя, яких дізнають селяни в Банку краєвім. Длятого то заряди товариств задаткових постановили старати ся о обниженє мінімальної позички можливої до затягненя в Банку краєвім на 200 зр. Внесенє пос. Меруновича відослано до комисиї банкової.

Яко послїдна точка порядку дневного було перше читанє внесеня пос. Романчука в справі зміни статута краєвого і краєвої ординациї виборчої в напрямі заведеня безпосередних виборів в громадах сїльских і розширеня права виборчого в містах і громадах сїльских. Ся точка спала однакож з порядку дневного, позаяк пос. Романчука не було в Палатї.

Під конець засїданя відчитано внесенє пос. Ольпіньского в справі ухваленя 12.000 зр. безпроцентової позички для людности повіта теребовельского потерпівшої від градів, і в справі запомоги на дорогу повітову Янів-Млиниска-Кобиловолоки. На тім закінчено засїданє.

Кітка.

Петра Льоті.

(З Le livre de la pitié et de la mort.)

Дивна брудна кітка, котру, як бачить ся, вигнали господарі з еї леговища, примістила ся на хіднику коло нашого дому, де еї хоч як слабо, а все таки пригрівало скупе падолистове сонце.

Богато сентиментальних самолюбів не може знести виду терплячих звірят і проганяє їх від себе: „нехай, кажуть, не гине менї перед очима“.

Цїлі два днї она сумно сидїла в одній з віконних ниш і виглядала така нещастна, така смирна. Перехожі мерали ся нею, дїти і пси переслїдували еї, — а небезпечність грозила їй на кождім кроцї. Она годувала ся якоюсь гнилиною, котру з трудом вишукувала по каналах і з кождою хвилею все більше слабла.

Так вела она своє самітне житє, стараючи ся всїми силами віддалити хвилю смерти. На еї нужденній голові, покритій болячками і струпами не лишило ся майже нї слїду шерсти; уцїліли лише очи, дуже красні і, як здавало ся, повні мисли.

Дуже нещастна она, без сумнїву, мусїла перетерпіти і послїдну муку: не могла вже займати ся своїм зверхним виглядом — прилизувати ся, пригладжувати ся, на що звичайно коти так старанно уважають.

Займати ся своїм зверхним виглядом! Менї здаєть ся, що як для звірят, так і для людий становить се першу і одну з найконечнїйших розривок житя. Для найбіднїйших, найбільше слабих, немічних, в тім короткім часї, який они посьвячують на заходи коло своєї вніїшности, передягають ся, прикрашують ся — в тім часї житє ще не цїлком стратило своє значінє. Але коли всякі подрібні стараня покажуть ся безуспішними, бо мусять уступити перед конечною руїною, тодї, здаєть ся менї, наступає вже конець всього, верх нещастя.

О, які ви нещасливі безпомічні убогі, і ви, нужденні, брудні сотворіня! Ви ще не перемінили ся в горах, а нечистота і зараза, вже наложили на вас незатерту печатку руїни. Але за вами нїхто не пожалує.

Менї було страшно тяжко бачити сю покинену кітку і я не лише посилав їй їсти, але раз якось навіть підійшов до неї, щоби поговорити.

Она привикла, що еї всї і звідусїль гонять, і для того моя поява спершу еї перепудила. Она подивила ся на мене недовірчиво. Еї погляд, повний просьби і покори немов говорив: „Чи й ти мене проженеш з того послїдного теплого кутика?“

Але коли она порозуміла, що я прийшов як друг, она, здивована таким нежданим щастєм, звернула ся до мене своїм нужденним котячим язиком, мурликаючи тихо, при чім припіднила ся з вїжливости і навіть старала ся вигнути дугою свій коростами покритий хребет, — она очевидячки числила на ласку.

Але нї! Навіть я, єдинокий на сьвітї чоловік, що показав їй співчутє — навіть я не рішив ся еї погласкати. Видко, що їй вже більше не судило ся зазнати щастя любови. Замість того прийшло менї на гадку подати їй моєю власною рукою скоропостижну, а навіть приятну смерть.

За годину я довершив свого наміру. Сильвестер (мій слуга, котрого я перед тим післав за хльороформом) звабив еї до стайнї і положив на теплім сїнї в просторій коробцї, що мала стати ся еї смертним ложем.

Наші приготовленя цїлком не полошили кітки. Ми звинули в трубку білет — бо так, бачили ми, роблять хірурґи при операциях — а она глядїла на нас так довірчиво, так щасливо! Прецї — гадала она — найшла я добрих людий, нових господарів, що мене пригутулять і пригріють.

Тимчасом я нагнув ся до неї і, поборюючи обридженє, погладив еї. Сильвестер подав менї трубку, насичену смертельним плином. Погладжуючи кітку, я старав ся, щоби она лежала тихо і щоби держала голову в усипляючій трубцї. Спершу еї се трохи дивувало. Она з якимсь страхом нюхала незнакомий їй

З руских товариств.

Загальні збори Рускої Бесїди у Львові.

По відкритю зборів головою товариства сов. д-ром Савчаком, забрав голос секретар о. Ал. Темницкий, щоби здати справу з части господарскої товариства.

Число членів Рускої Бесїди — говорив о. Темницкий — було в 1894 р. непевне. Було вправдї 138 членів, однак до 30 осіб належало до товариства лиш так сказати-б de nomine, бо залягали з вкладками і по трикратнім упімненю узнав їх видїл по мисли статутів за виступивших. В сїм роцї упокоїлись чотири члени: др. Омелян Огоновский, проф Петро Левіцкий, ревідент Теоф. Топольницкий, і о. др. Ілярій Вацик. Память їх зволять присутні члени почтити. (Зібрані встають.) В сїм роцї дало товариство вісїм вечерків (5 в мясницях а 3 в осени) разом з товариствами: Клюб Русинок і Боян. Вечерки удались і було доходу зі вступів 288 зр. 88 кр. Видїл, виконуючи ухвалу зборів, закупив новий біляр з фабрики віденьскої за квоту 650 зр.

Доходи товариства були: вкладки членьскі 929.90 зр.. з карт 173·55 зр., з старого біляру 101·38 зр., частинний зворот з залї цитованих ґазет 23·05 зр, з вечерків 288·88 зр., готівка з минувшого року 141·30 зр. — разом 1658·06 зр.

Розходи в тім самім часї: наем льокалю за три четвертини року 420 зр., плата служачому разом з 5 проц. від достави вкладок 237·65 зр., передплата ґазет разом з оплатою почтовою 211·90 зр., нафта 152·60 зр., опал 95·08 зр., карти 59·30 зр., видатки вечеркові 312·85 зр., инші видатки, між котрими єсть і вінець на домовину пок. Ом. Огоновского 70·90 зр. — разом всїх розходів було 1560·28 зр. і остає в касї на слїдуючий рік 97·78 зр.

Фонд нового біляру адмінїструє ся окремо, доки не буде сплачена цїла належитість. Біляр разом з трема білями і новими кіями коштував loco Відень 725 зр. транспорт, достава з львівского двірця і уставлене 49 зр. На покрите тих видатків призначив видїл квоту 240 зр. припадаючу титулом адмінїстрациї канцелярийної фондом театральним і оплати за гру в біляр, котрі принесли від цьвітня 199·18 зр. На рахунок сплати біляру заплачено 160 зр. і вісїм рат по 25 зр., разом 360 зр.

Над справозданем господаря не забирав нїхто голосу.

Касиер товариства п. Ів. Матїїв здав справу з заряду трех фондів: фонду основного Рускої Бесїди, фонду емеритального артистів рускої сцени і фонду театрального.

Основний фонд Рускої Бесїди виносить 5416·70 зр. і процент, який від тої суми побересь по новім роцї. На ту квоту зложили ся: фонд з минувшого року 5353·13 зр. і дохід з проценту 176·90 зр. Розходу було 113 зр., отже чистого доходу було 63·57 зр.

Фонд емеритальний артистів рускої сцени виносить 1698·84 зр. Сей фонд збільшив ся в минувшім роцї лиш о квоту, яка припала з процентів, іменно о 119·89 зр.

Театр мав в 1894-ім роцї доходу (враз з додатком субвенцийним) 20.357 зр. а розходу 20.042 зр.

Фонд субвенцийний за 1894 рік представляє ся так, що одержано готівкою 7283·81 зр. а видано 7293·81 зр., отже видано о 10 зр. більше.

Важнїйші позициї видатків фонду субвенцийного були: до каси театру дано 4378·12$\frac{1}{2}$ зр., на ґардеробу видано 332·34 зр., на кулїси і инші реквізити 296·30 зр., на чинш канцелярийний 240 зр., на ремунерациї авторскі 380·10 зр., на податок 111·58$\frac{1}{2}$ зр., на друк афішів 174·60 зр., на покрите недобору з 1893 року 726·54$\frac{1}{2}$ зр., на розпочату будову лїтного театру в часї сегорічної вистави у Львові 218·64 зр., за участь в краєвій виставі 150 зр., на кошти подорожні референта 65 зр., на порта 46·36 зр., на стемплї 44·58 зр., на переписуване творів драматичних 37 зр., на похорон для артиста пок. Концевича 37 зр., на книжки 16 зр., на запомогу сиріт по бл. п. артистї Стефанї Стефураку 15 зр.

До справозданя касиера забрав голос проф. Іс. Громницкий і підніс дві справи. Фонд емеритальний артистів збільшав ся минувшими роками крім процентів також і квотою, яку складав щорічно на ту цїль предприємець театральний. Та квота 100 зр. на фонд емеритальний була одною з точок в контрактї предприємця. Тож годилось би, щоби видїл товариства і тепер, коли театр веде в своїм зарядї, призначив на фонд емеритальний якусь квоту, а бодай в такій висотї, яку складав давний предприємець. — Друга справа, то памятник для пок. Гриневецкого. На ту цїль єсть зложених щось до 40 зр. Годилось би вже раз покінчити з тою справою і здвигнути памятник, доки ще суть люди в Перемишли, котрі знають, де єсть місце вічного супочинку покійного артиста. — Обі справи поручив проф. Громницкий новому видїлови до полагодженя.

Сов. др. Савчак додатково пояснив справу будови лїтного театру на час вистави краєвої. Після ухвали надзвичайних зборів товариства приступив видїл до будови окремого будинку на час вистави. Розуміє ся, що цїла будова як і взагалї цїле підприємство (спроваджене артистів з України, двомісячний побут театру у Львові), мусїло бути переведене в межах прелїмінаря, предложеного і ухваленого на зборах. Будова зачала ся; коли-ж прийшло до інсталяциї сьвітла ґазового, подав директор заведеня ґазового о півтора тисяча висшу суму як перше предкладав. Годї було відважитись на переступлене прелїмінаря о таку суму, тим більше, що як показувало ся і інтереси польского театру дуже лихо йшли. Тож видїл уважав відповідним, вицофати ся з того підприємства і сейчас застановив будову. На щастє не понесено при тім великих жертв. Будівничий п. Гробоні почислив собі лиш видатки передвступні в квотї 230 зр. і решту завдатку з 1000 зр. звернув. Коли порівнаємо ту невелику страту з можливими стратами, які прийшлось би було понести в тім підприємстві, можемо сказати, що видїл поступив собі розважно і з всякою дбалостию для добра товариства.

Більше нїхто не забирав голосу і по вислуханю справозданя комісиї контрольної (п. Врецьона), в котрім піднесено точність і совістність у веденю рахунків, принято внесене комісиї і уділено абсолюторию уступаючому видїлови.

З черги наступило справоздане референта театрального п. Ілария Огоновского.

Від двох років — говорив п. Іл. Огоновский — тов. Руска Бесїда взяло театр у власний заряд. Причини, за-для яких се наступило, звістні. Треба було театр зорґанїзувати, постепенно его усовершати і з часом поставити на такій висотї, щоби міг на дїлї відповісти високій культурній цїли, до якої призначений. Система винайму підприємства театрального не відповідала тій цїли, хоч що правда і она має деякі свої добрі сторони, — та система вже в зародї лиха і не в силї розбудити у одиниць, що віддають ся званю артистичному, того почутя, з яким они повинні стреміти до своєї цїли. Підозріваня приватного предприємця о експльоатацию не вироджують у одиниць замилуваня до штуки.

І зачав видїл Рус. Бесїди сам управляти театром, при помочи чоловіка, осібно до того поставленого. Початки були трудні, ба навіть застрашаючі, длятого що вже в 1-шім четвертьроцї 1893 р. показав ся значний дефіцит, до 3000 зр. В тій критичній хвили велику услугу патріотичну зробив для народної інституциї п. Іван Ґуляй. Від цьвітня 1893 р. взяв він ведене дїла в свої руки. Такої працї з таким пожертвованем ледви чи підняв би ся хто другий. Не зважав на свої невигоди, трудности, видатки — а про гонорариї не хотїв нїчого чути і робив все лиш для приміру, щоби впоїти в дружині театральній почуте і замилуване до обовязку. Єго запопадливість сягала так далеко, що не жахав ся навіть грубих робіт і чи то в гарну весняну погоду чи в слїтну осїнь особисто доглядав, щоби реквізитів театральних при перевозї не нищити, щоби все було на час зроблене. Видїл нераз аж з рахунків дізнав ся, що п. Ґуляй в хвилевій потребі заратовував театр власними грішми, н. пр. в Сяноцї під найкритичнїйшу хвилю виплатив 800 зр. з власної кишенї. Чоловік, що мав у Львові вигідне мешкане, не жахав ся н. пр. в Бродах мешкати на подї в комірцї. Але урву на тім, щоби не закинув менї, мов то з апольоґією виступаю. Однак треба сказати, що п. Ґуляй виратував інституцию; в 1894 р. був ще дефіцит 750 зр., а з кінцем року не лиш той дефіцит покритий, але і осталась звишка 266 зр. Очевидно, що й задача референта театрального була улекшена, як довго п. Ґуляй стояв на чолї інституциї.

Видїл дбав, щоби театр станув на висотї моральній і завдяки п. Ґуляеви довів до того, що на провінциї поважні рускі доми давали у себе постійний приют жіночим членам дружини театральної, котрі не мають опіки. Не треба забувати, скілько через те поваги уросло для інституциї як в очах загалу Русинів так і Поляків. — Видїл старав ся о збережене чистоти рускої мови в творах драматичних. Рівнож не поминув і тої обставини, щоби ру-

---

запах, але все таки з такою дивною покорою піддавала ся моїй операциї, що я на хвилю захитав ся в моїм намірі.

Коли звірина думає як чоловік, утрачуючи сьвідомість, єсть чого побоювати ся; тут перед нами встає тота нерозвязана, застрашуюча тайна. А тимчасом смерть сама в собі се щось так величавого, що при самім єї наближеню ростуть до небувалих розмірів явища найдрібнїйші, найменші.

В сїй хвили я видавав ся собі самому маґом, що бере на себе право подавати терплячим се, що він уважає найбільшим успокоєнем для них і котрий без їх дозволу отвирає перед ними ворота непробудної ночи....

Лише раз підоймила она свою конаючу голову і пильно подивила ся на мене; наші очи стрітили ся. Єї значучий погляд, що поразив мене своєю внутрішною силою, немов питав: „Що ти зі мною робиш? Ти, кому я так завірила, кого лише що пізнала?“ Я знов захитав ся, але єї головка упала і тепер нужденна, обридлива лежала на моїй руцї, котрої я вже й не віднимав.

Кітка попадала в передсмертний сон, і я в душі надіяв ся, що більше не стрічу вже єї погляду.

А що, як нї? У котів, після народної пословицї, душа замурована в тїлї.

І ось в передсмертній конвульсиї она знов підоймила голову і видивила ся на мене крізь поборюючий єї сон смерти; тепер она вже очевидячки цїлком пізнала, що з нею дїє ся.

„Ось на що се все було, щоби мене убити.... Але бачиш я не противлю ся.... Вже пізно.... я засипляю“.

Менї стало страшно. Чи не було се дїйстно похибкою з моєї сторони. На тім сьвітї, де ми знаємо лише то, що нїчого не знаємо, ми навіть не маємо права розумно обявляти співчутє.

Єї безконечно сумний, мертвіючий погляд переслїдував мене, як живий докір. „Чого — говорив той погляд — чого розпорядив ти моєю долею? Як би не ти, я би ще хоч трохи протягнула; нехай тиждень, а все таки я жила би, думала би про щось. Я мала ще досить сили вилїзти під твоє вікно; там не мучили мене собаки, там я не дуже мерзла; ранками, особливо, коли сьвітило сонце, я проводила там кілька майже зносьних годин; мене займав сей рух житя по улицях, мене інтересували другі переходячі коло мене кітки. Я все таки відчувала що небудь, а тепер я переміню ся в що инше, що не може нї думати, нї чути; тепер мене більше не буде!“

Я, дїйстно, повинен був пригадати собі, що єства навіть найслабосильнїйші старають ся всіми силами до неможливих границь, віддалити хвилю смерти. Они волїють всьо, рішучо всьо, ніж сю страшну погибіль....

Коли вечером я прийшов поглянути на неї, она лежала холодна, як я єї полишив. Я приказав Сильвестрови прикрити коробочку і викинути єї за містом, далеко в поли.

ска мова була бережена не лиш на сцені, але й за кулісами, в житю приватнім.

Виділ, обнимаючи театр у власний заряд, звернув увагу на дружину театральну і старав ся єї доповнити та скріпити. Спровадив пп. Підвисоцких з України, старав ся задержати всї лїпші сили, а недостачі доповнити молодшими силами. На ті молодші сили покладає виділ немалі надії, а практика показала, що ті надії не марні. Персонал артистичний складає ся з 14 мужчин і 10 женщин. Крім того в склад дружини входить капельмістр Доліста і сім музикантів. Дочисливши машиніста, дружина театральна складає ся з 33 осіб, котрих платня виносить 1206 зр. місячно. Хор театральний скріплено молодими, добрими силами; досить згадати басів Рубчака, Каминьского і тенора Вовчака. Жіночий персонал в молодших сил представляє ся надійно, п-і Слободівнїй передсказують вже тепер великі спосібности артистичні, п-а Радкевичівна визначаєсь своїм гарним голосом в оперетції, п-а Стефановичівна вже по році могла обняти значнїйшу ролю в оперетції „Пташник", а п-і Миколаєнко, заангажований від лїта, придїлено ролю Галї в опері „Утоплена".

Виділ дбав о се, щоби можна було вести систематичну науку. Режисериї визначено речинці, коли має бути виставлена нова штука. Рівнож має режисерия предкладати що тиждня справозданя, як поступає наука і як розложений плян єї в цілоденних занятях артистів.

Виділ придбав нові декорациї до штук народних, до опери „Утоплена". Часть тих декорацій можна було бачити сеї осени у Львові. Рівнож посправся виділ нові костюми до оперетки „Пташник" і до народних штук т. зв. козакини.

Виділ старав ся о постійне збільшенє репертуару сценічного. Наколи удало ся в тім напрямі зробити щось більше, як звичайно, то годить ся з признанєм піднести імена двох патріотів, що дали в тім дїлї велику поміч. А то Василь Лукич придбав з України споре число штук, а знов др. Іван Франко вбогатив в короткім часї репертуар нашого театру чотирма оріґінальними творами і одною перерібкою твору Кальдерона. Праця сценічна пішла успішнїйше і скоршим темпом, а доказом того обставина, що в 14 місяцях виставлено 13 нових штук. Крім того підготовляє ся до вистави десять нових штук: опера Лисенка Утоплена, Честь — Судермана, Дві семії, Не до пари, Віт Заламейский (перерібка з Кальдерона), Зориця, Циганка Аза, оперетка Синобородий, драма дра Франка Сон Сьвятослава. Коли будучий виділ буде дбати о веденє артистичне в тім самім напрямі, що доси, то можна надїяти ся як найкрасших успіхів.

Стрічались і деякі закиди против референта театрального, немов театр нїколи під взглядом артистичним ще так лихо не стояв і немов то поїздки референта дорого коштували. Перший закид можна було почути від тих осіб, що дуже рідко бували в театрі і не могли виробити собі погляду на цілість. А що до другого, то скажу, що 65 зр. видатків за вісім поїздок, при чім треба було нераз два і три днї задержатись в однім місці, мабуть достаточно виказує нестійність закиду. До оцїнки справ театральних раджу придержуватись засади: найлучша посередна дорога. Суть добрі сторони, суть і недостачі, але на усуненє їх треба і довшого часу і витревалої працї.

(Конець буде.)

Перегляд політичний.

Є. Вел. Цїсар санкционував закон о утвореню комісиї для ревізиї катастру ґрунтового.

Найясн. Пан відрочив свій виїзд з Відня до Будапешту і не єсть ще річ певна, коли Монарха туди приїде. В Будапештї сподівали ся приїзду ще вчера, але то не наступило.

Ungar. Corr. подала була вість, що в часї побуту спецiяльного росийского посла ґр. Мусин-Пушкина у Відни обговорювано також проєкт гостини царя і цариці в осени у Відни. Fremdenblatt констатує тепер, що в міродайних кругах не знають о тім нїчого.

З Петербурга доносять, що цар скасував всї ті комісиї, котрі за попередного царя були визначені для розслїду основних законів Фінляндиї, а що мало на цїли зрівнанє Фінляндиї з прочими провінциями держави. З тої причини настала у Фінляндців дуже велика радість.

Говорять, що теперішний цар носить ся з гадкою скликаня якої репрезентациї своєї держави, котра би мала висказати потреби народу. Не треба однакож думати, щоби то мав бути хоч би лиш якийсь рід парляменту.

З кінцем січня має прибути до Петербурга надзвичайне посольство хіньске, на чолї котрого буде стояти мандарин першої кляси Ванґ-Тсі-Чунґ.

Новинки.

Львів дня 5 січня 1895.

— **Іменованя.** П. Мінїстер справедливости іменував ад'юнктами судовими ад'юнктів судів повітових: Адама Барткевича в Любачеві і Вацлава Марковского в Золотім Потоцї обох для Перемишля, а ад'юнктами суду повітового авскультантів: Мартина Чеховича для Золотого Потока і Адама Юл. Шнайдера для Любачева.

— **З зелїзниць державних.** З Президиї ц. к. ген. Дирекциї австр. зелїзниць державних одержали ми слїдуюче письмо з просьбою о поданє его до загальної відомости: „Для уникненя непорозумінь, просимо о занотованє, що поміщена в однїй з провінциональних часописий вість о маючій бути утвореній дирекциї зелїзниць всхідно-галицких в Тернополи, опирає ся на хибній інформациї. В данім случаю ходить не о дирекцию, але о бюро управи будівельної (Bauleitung) згаданої зелїзницї, котре буде мати свій осідок в Тернополи.

— **Почетне горожаньство** надала рада громадска місточка Білого каменя дрови Яковови Невестюкови, лїкареви міскому з Мостів великих і п. Петрови Гамулиньскому, комісареви санїтарному, признаючи їх повні пожертвованя труди около спиненя холери в Білим камени.

— **Конкурс.** Головний Виділ Товариства „Просьвіта" у Львові розписує сим конкурс на написанє для Товариства „Просьвіта" книжочок слїдуючого змісту: 1. Повістки з житя суспільно-народного і оповіданя морально-релїгійні. 2. Оповіданя історичні. 3. Розвідки економічно-господарські, як також образки з історії промислу і торговлї. 4. Розвідки з гіґієни. 5. Короткий правотар народний. 6. Образки етноґрафічні і ґеоґрафічні. 7. Образки з природи. При виборі предмету працї звертає ся увагу на зміст дотеперішних видань Товариства. Книжочки мають бути написані в спосіб приступний для народу, а обємом не можуть переходити трех аркушів друку. За оріґінальні працї платить Товариство „Просьвіта" від аркуша (24 сторін) 15—25 зр. а за переклади 8—15 зр. а. в. Рукописи належить надсилати до Головного Виділу Товариства „Просьвіта" у Львові (при ул. Вірменьскій ч. 2.), кождого часу. Рукописи приняті стають ся власностию Товариства, а неприняті будуть звернені авторам. За Головний Виділ Товариства „Просьвіта" у Львові дня 12 грудня 1894. *Олександр Барвіньский, Др. Кость Левицкий.*

— **Про бурю в західній Европі,** яка лютила ся минувшого понедїлка, доносять ще такі подробиці: В Гамбурзї виступила з берегів Лаба і наробила дуже великої шкоди. В готели Войта кільканацять людий трохи не стало жертвою катастрофи. Шкоди в знищених товарах в пристани доходять до двох мілїонів марок. Також значні страти потерпіла Альтона. Під Гамбурґом води Лаби розірвали гати і залили великий простір землї. В Куксгафен множество кораблів потратило щогли а навіть горішні поклади. Чотирох керманичів потонуло. В Лондонї погибло до 50 осіб. На зелїзничім дворци Кастон звалив ся скляний дах і поранив кількадесять урядників. При устю ріки Мерсей потонув якийсь корабель незвістної назви. Цїла залога погибла. В Амстердамі завалило ся 27 домів. Число убитих і ранених доходить тут до 200 осіб. Матеріяльні шкоди виносять до 10 мілїонів марок. Остров Гаркес на Зедарзе стоїть цїлий під водою. З залоги німецкого корабля Prinzessin Karoline потонуло 10 моряків. В Петердамі половина улиць стояла під водою. В Угрехтї завалило ся 9 домів. Загалом сей послїдний оркан позбавив житя в Німеччинї, Голяндиї і Анґлїї до сто людий і зробив шкоди на 100 мілїонів марок.

— **За мученє звірят** арештовано у Львові властителя цегольнї Н. Йолеса, котрий морив конї голодом. Оногди як сконстатовано урядово, погиб єму вже осьмий з черги кінь, заморений голодом.

— **Самоубийства.** Франц Кузьминьский 80-лїтний старик, вдовець, властитель реальности при ул. Снопківскій ч. 36, відобрав собі нинї рано житє вистрілом з револьверу. Причиною самоубийства був розстрій нервовий. — В Ярославі відобрав собі житє вистрілом з карабіну в касарни підофіцир Михайло Ґурский — як кажуть, длятого, що не дістав премії войскової. — При улици Польній у Львові в помешканю слюсаря зелїзничого Фр. Г. хотїла відобрати собі житє его 17-лїтна сестрінка, Ядвига О. родом з Трускавця і в тій цїли напила ся води карболевої, до котрої додала ще трохи стрихнїни. Позаяк отруя була слаба а поміч зі стациї ратункової наспіла ще в пору, то нещасливу дївчину відратовано і она сказала тогди, що хотїла відобрати собі житє длятого, бо єї родичі, котрих злїцитовано, знаходять ся в крайній пужді а она сама була змушена шукати служби.

— **Крадіж на рати.** Столяр Кароль Грицьків і его жінка Йосифа зложили собі були в касї ощадности 612 зр., але знайшов ся злодїй, котрий і з каси ощадности викрав їм ратами з тої суми 270 зр. Коли жінка Грицькова прийшла оногди до каси відобрати процепти, довідала ся там, що хтось вже вибрав на єї книжочку раз 50 зр. відтак 100, а опісля два рази по 60 зр. Книжочка була завсїгди замкнена в куфрі, а дома не було більше нїкого лиш брат Грицькова, котрий однакож робив в тім самім варстатї і завсїгди ходив з братом до роботи і вертав з неї. Видко, що хтось знав о тих грошах і о книжочці, де она схована і коли оба братя були на роботї, а Йосифа пішла до міста, отвирав дїбраними ключами хату і куфер і так закрав гроші.

Телеґрами.

Софія 5 січня. Приїхав тут Цанков, а велика громада людий повитала его і повела до церкви, де правило ся богослуженє яко в роковий день освободженя Софії. Опісля пішла цїла та громада перед дім Каравелова, котрий вже був випущений на волю.

Альжір 5 січня. В цїлім Альжірі упав великий снїг і засипав всї зелїзницї так, що перервав рух. Лінії телеґрафічні суть також перервані.

Париж 5 січня. Мінїстер маринарки Фор постановив зречи ся кандидатури на президента палати.

За редакцию відповідає Адам Креховецкий

Бюро оголошень і дневників

приймає

ОГОЛОШЕНЯ

З друкарні В. Лозинського під зарядом В. І. Вебера.